

Daniels bok – nummer sekstifem

Den profetiske åpenbaringen: Forståelsen av skuffelsen 18. juli 2020 og det utfoldende budskapet i midnattsropet i de siste dager

Jeff Pippenger
2024-01-29

Den 18. juli 2020 inntraff den første skuffelsen for Guds reformatoriske bevegelse i de siste dager. Den markerte et veimerke i historien om det tredje ve, som er historien om sildigregnet, og også historien om beseglingen av de ett hundre og førtifire tusen. Den historien har vært fremstilt ved enhver reformatorisk bevegelse i den hellige historie, og den ble mer spesifikt fremstilt ved Millerittbevegelsens historie, og illustrert ved lignelsen om de ti jomfruer, og den representerer den profetiske historie som enhver profet identifiserte.

18. juli 2020 representerer bevegelsens første skuffelse, og som sådan markerer den ankomsten av ventetiden i lignelsen om de ti jomfruene og i Habakkuk. I millerittenes historie ble det samme bevismaterialet som førte til deres feilaktige forkynnelse, ansett for å identifisere den sanne datoen. Ventetiden i lignelsen om de ti jomfruene ble da forstått som sannhet for denne tid, og den ventetiden var den samme ventetiden i Habakkuk 2. Lignelsen om de ti jomfruene gjentas til punkt og prikke, og denne virkeligheten viser at bare de som var involvert i skuffelsen, er kandidater til enten å være en klok eller en dåre jomfru.

Det store legeme av laodikeisk adventisme ble prøvet ved den tredje veens ankomst den 11. september 2001, og da den mislykkede forutsigelsen for 18. juli 2020 var passert, ble laodikeisk adventisme etterlatt for formålsløst å drive tilbake mot Roma, slik protestantene gjorde i millerittisk historie.

Millerittene identifiserte ikke bare ventetiden som oppfyllelsen av lignelsen om de ti jomfruene, men de så også at befaling i Habakkuk om å vente på synet, selv om det drøyde, var det samme profetiske veimerket. Habakkuk bekrefter deretter at synet som feilaktig var blitt fremstilt, og som hadde frembrakt den første skuffelsen, var det synet som skulle «tale» ved enden.

For synet gjelder ennå den fastsatte tid; men ved enden skal det tale og ikke lyve. Om det drøyer, så vent på det; for det skal sannelig komme, det skal ikke utebli. Habakkuk 2:3.

Budskapet som førte til den første skuffelsen, var det samme budskapet som skulle erkjennes som oppfylt i den nære fremtid, men det var et budskap som fremdeles bygde på de tidligere profetiske argumentene som ble benyttet i den første feilaktige forkynnelsen.

I den millerittiske historien ble det tidligere paktsfolket først prøvet; deretter ble det nye paktsfolket prøvet. Prøven begynte for protestantene da den første engelen i Åpenbaringen ti og den første engelen i Åpenbaringen fjorten (for de er den samme engelen) steg ned den 11. august 1840. Deres prøve ble avsluttet med den første skuffelsen og ankomsten av den andre engelen i Åpenbaringen fjorten.

I millerittisk historie begynte prøven for millerittene med den annen engels ankomst ved den første skuffelsen og ble avsluttet med Midnattsropets ankomst, som søster White fremstiller som en mengde engler som slutter seg til den annen engel. Under Den Hellige Ånds kraft ble de milleritter som erkjente og tok imot Midnattsropets budskap, da skilt fra de milleritter som ikke erkjente budskapet som falt overalt omkring dem. Den 22. oktober 1844 kom den tredje engel, og synet som hadde drygd, talte da.

I historien om beseglingen av de ett hundre og førtifire tusen ble det tidligere paktsfolket først prøvet, deretter det nye paktsfolket. Prøven begynte for laodikeisk adventisme da den første stemmen til engelen i Åpenbaringen atten og den tredje engelen i Åpenbaringen fjorten (for de er den samme engelen), steg ned den 11. september 2001. Deres prøve ble avsluttet med skuffelsen den 18. juli 2020.

I den tredje engels bevegelse begynte prøven for de hundre og førtifire tusen med den første skuffelsens inntreden, og vil bli avsluttet med ankomsten av budskapet om midnattsropet. Under Den Hellige Ånds kraft blir de som nå erkjenner og tar imot budskapet om midnattsropet, da skilt ut fra de dårlige og ugudelige som ikke gjenkjente det mangefasetterte budskapet som nå faller overalt omkring dem.

Ved den snart kommende søndagsloven taler den andre «røsten» til engelen i Åpenbaringen atten; dette er også det synet som «lot vente på seg», talende. Den representerer også den tredje engels budskap, som «svulmer» opp til det høye rop.

Midnattsskriket fremstilles som mange engler som slutter seg til den foregående engelen. Budskapet om Midnattsskriket har flere elementer som bidrar til hele budskapet, og engler er symboler på budskap. I millerittisk historie ble den pioneren som ble identifisert som den ledende i å samle fram budskapet om det sanne Midnattsskriket, Samuel S. Snow. I den historien er det godt dokumentert at Snows forståelse av budskapet om Midnattsskriket utviklet seg over en tidsperiode.

Den historien gjentas til punkt og prikke, og budskapet i det siste midnattsropet har vært under offentlig utvikling siden slutten av juli 2023. Det er ikke bare islams budskap, men det omfatter også budskapet om beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Det omfatter åpenbaringen om at jorddyrets to horn begge gjennomgår en «død og oppstandelse», idet de er parallelle med dyrets bilde, som i den samme historien oppfyller den profetiske gåten at «den åttende er av de sju». Det omfatter åpenbaringene knyttet til de sju tordners «skjulte historie», og det oppfyller den profetiske gåten om at «steinen» som ble forkastet, blir «hjørnesteinen», idet «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks åpenbares å være tråden som vever alle sannhetene i Millers historie sammen med de sannhetene som ble avforseglet ved endetiden i 1989. Salmisten sier det slik:

Steinen som bygningsmennene forkastet, er blitt hjørnesteinen. Dette er Herrens verk; det er underfullt i våre øyne. Dette er dagen som Herren har gjort; vi vil fryde oss og glede oss på den. Salmene 118:22–24.

«Steinen», som var den første «juvelen» William Miller oppdaget (og juveler er steiner), er «den dag som Herren har gjort». Det er blitt vist i tidligere artikler at strukturen og ordene i sabbatsbudet

er identiske med strukturen i den hellige syvårssyklusen, slik den er fremstilt i tredje Mosebok, kapittel tjuefem. Hvilten på den sjuende dag var et forbilde på landets hvile i det sjuende år, og når de to budene betraktes på denne måten, gir de et vitnesbyrd om at én dag representerer ett år i Bibelens profetier.

De viser også at den forståelse som Miller forkynte om Guds vredes «sju tider» i tredje Mosebok tjueseks, er framstilt som «en dag», for Herren gjorde den hellige syvårssyklusen, like visst som Han skapte himmelen og jorden på seks dager og hvilte den sjuende.

Da Jesus avsluttet lignelsen om vingården, stilte Han fariseerne et spørsmål.

Når da vingårdens herre kommer, hva vil han gjøre med disse vingårdsarbeiderne? De sier til ham: Han skal på det ynkeligste ødelegge disse onde menn og leie ut vingården sin til andre vingårdsarbeidere, som skal gi ham fruktene i deres tider. Jesus sier til dem: Har dere aldri lest i Skriftene: Den stein som bygningsmennene forkastet, den er blitt hovedhjørnesteinen; dette er Herrens gjerning, og det er underfullt i våre øyne? Derfor sier jeg dere: Guds rike skal bli tatt fra dere og gitt til et folk som bærer dets frukter. Og den som faller på denne stein, skal bli knust; men den som steinen faller på, skal den male til støv. Og da yppersteprestene og fariseerne hørte hans lignelser, forsto de at han talte om dem. Matteus 21:40–45.

Lignelsen om vingården er lignelsen om at det tidligere utvalgte folk blir forbigått, og at riket blir gitt til et nytt utvalgt folk. «Steinen» som ble forkastet, ifølge Jesus, er den «steinen» som enten frelser eller ødelegger, alt etter hvordan den blir mottatt. «Steinen» må være en bibelsk sannhet i den sammenheng Jesus benytter den, for den har evne til å bære fram rettferdig frukt, og Kristi rettferdighet blir bare frambrakt i menn og kvinner når de tar imot Hans sannhets ord.

Hellige dem i din sannhet; ditt ord er sannhet. Johannes 17,17.

«Steinen» er en lære som enten blir godtatt eller forkastet, og Jesus er Ordet, og i Apostlenes gjerninger identifiserer Peter «steinen» som Kristus.

Så være det kjent for dere alle og for hele Israels folk at ved navnet til Jesus Kristus fra Nasaret, han som dere korsfestet, han som Gud oppreiste fra de døde, ved ham står denne mannen frisk framfor dere. Dette er den steinen som ble vraket av dere bygningsmenn, men som er blitt hjørnesteinen. Og det er ikke frelse i noen annen; for det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved. Apostlenes gjerninger 4:10–12.

Og så fører han i første Peter symbolikken omkring «steinen» enda videre, men han beholder den innenfor den samme sammenheng om et tidligere paktsfolks forbigang og utvelgelsen av et nytt utvalgt folk, som han sier: «som før ikke var et folk, men nå er Guds folk; som ikke hadde fått miskunn, men nå har fått miskunn.»

Kom til ham, den levende stein, som vel ble forkastet av mennesker, men er utvalgt av Gud og dyrebar; og bli også dere, som levende steiner, bygd opp til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. For det heter også i Skriften: Se, jeg legger i Sion en hovedhjørnestein, utvalgt, dyrebar; og den som tror på ham,

skal ingenlunde bli gjort til skamme. For dere som tror, er han altså dyrebar; men for dem som er ulydige, er den steinen som bygningsmennene forkastet, blitt selve hjørnesteinen, og en snublestein og en anstøtsklippe for dem som snubler ved ordet, fordi de er ulydige; og til dette ble de også satt. 1 Peter 2:4–8.

Peter sier om det tidligere utvalgte folk: «For dem som er ulydige, er den stein som bygningsmennene forkastet, blitt hjørnesteinen, og en snublestein og en anstøtsklippe, for dem som snubler på ordet, idet de er ulydige; og til dette ble de også satt.»

Jesus er fremstilt gjennom enhver hellig illustrasjon av grunnvollen.

For ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt, som er Jesus Kristus. 1 Korinterbrev 3,11.

Grunnvollen som millerittene bygde på, var Klippen fra evighet (Steinen).

«Advarselen er kommet: Intet må tillates å komme inn som vil forstyrre grunnvollen for den tro som vi har bygget på helt siden budskapet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskapet, og helt siden da har jeg stått framfor verden, tro mot det lys som Gud har gitt oss. Vi har ikke til hensikt å ta våre føtter bort fra den plattform de ble satt på, idet vi dag for dag søkte Herren med inderlig bønn og søkte etter lys. Tror dere at jeg kunne oppgi det lys som Gud har gitt meg? Det skal være som evighetens klippe. Det har ledet meg helt siden det ble gitt.» Review and Herald, 14. april 1903.

Den første juvel Miller oppdaget, som ble en del av det millerittiske grunnlaget, og som er som Evighetens Klippe, var «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks; og «de sju tider» var den første grunnleggende sannhet som ble satt til side av de millerittiske pionerene som nettopp hadde bygd det millerittiske grunnlaget. Det var bygningsmennene som skulle forkaste grunnsteinen. Denne «steinen», som er et forbilde på Kristus, er også den dag som Herren gjorde, for han gjorde den sjuende dag til en hviledag, og det sjuende år til et år da landet skulle hvile. I 1863 ble grunnsteinen forkastet, men den skal gjøres til «hjørnesteinen» og til «anstøtssteinen» for de ulydige.

Islams budskap i det tredje ve er temaet for reformbevegelsen til de hundre og førtifire tusen, og prøvelsesprosessen begynte da engelen i Åpenbaringen atten steg ned, idet de store bygningene i New York City ble revet ned den 11. september 2001. Adventismen var taus med hensyn til den profetiske identifikasjonen av at 11. september 2001 var ankomsten av «dagen med østavinden». Den 18. juli 2020 ble de etterlatt da de to vitnene i Åpenbaringen kapittel elleve ble drept i gatene i den store byen. Adventismens prøve var over, og prøven for dem som hadde bekjent å gjenkjenne Islams budskap, var i gang.

Etter å ha ligget døde i gatene frem til slutten av juli 2023, ble de døde tørre ben deretter vakt opp av Esekiels første budskap. Esekiels andre budskap er budskapet om Islams fire vinder i det tredje Ve, som representerer den gradvise åpningen av Midnattsropets budskap, hvilket er synet som lot vente på seg, og temaet for hele bevegelsens periode. Ulike sannheter ble deretter åpnet, for Midnattsropets budskap representerer et mangefasettert budskap. Den første sannheten som konfronterte de døde tørre ben, var den første sannheten som ble forkastet av laodikeisk

adventisme, og den representerer sannheten som markerer overgangen fra Laodikea til Filadelfia.

Sannheten er beseglingsbudskapet, og må derfor bli grunnfestet både intellektuelt og åndelig. Det er ikke nok å erkjenne at perioden da de to vitnene lå døde på gaten, er et symbol på adspredelsen i de «sju tider»; det kreves også en erfaringsmessig mottagelse av sannheten.

Millers juveler, som representerer de sannheter som ble åpnet ved endetiden i 1798, blir en prøve for de siste dagers jomfruer. Erfaringen av å bli grunnfestet i sannheten «åndelig» er representert ved Millers første juvel, og den «intellektuelle» grunnfestelsen i sannheten er representert ved budskapet om islam i det tredje ve. Kallet til omvendelse og bekjennelse, representert ved «de sju tider», identifiserer et verk som utføres i forbindelse med Kristus i det Aller helligste, og er representert ved «mareh»-synet.

Den «intellektuelle» forståelsen av islams tredje Ve er representert ved «chazon»-synet, og begge er påkrevd for dem som skal bli beseglet. I 1863 valgte laodikeisk adventisme å gjenoppbygge Jeriko, og forlot sitt arbeid med å gjenreise Jerusalem. Jeriko er et symbol på velstand, slik dette også er representert ved den laodikeiske blindhet.

«En av de sterkeste festningene i landet — den store og rike byen Jeriko — lå rett foran dem, men i liten avstand fra leiren deres ved Gilgal. Ved kanten av en fruktbar slette, rik på tropenes rike og mangfoldige avlinger, med sine palasser og templer som tilholdssted for luksus og last, bød denne stolte byen, bak sine veldige voller, trass mot Israels Gud. Jeriko var et av hovedsentrene for avgudsdyrkelse og var særlig viet til Asjtarot, månens gudinne. Her var alt som var mest nedverdiggende og avskyelig i kanaaneernes religion, samlet. Israels folk, som ennå hadde de fryktelige følgene av sin synd ved Bet-Peor friskt i minne, kunne ikke se på denne hedenske byen uten avsky og gru.» Patriarker og profeter, 487.

«Steinen» som bygningsmennene forkastet i 1863, da de gjenoppbygde Jeriko, var «de syv tider» som i de siste dager skulle bli sannheten (juvelen), som blir «hjørnesteinen», for det er sannheten som vever sammen adventismens begynnelse i millerittenes bevegelse med adventismens avslutning i de hundre og førtifire tusens bevegelse. Den juvelen, som er «de syv tider», er også «den dag som Herren har gjort», og den er Kristus selv, for han er Ordet, og han er «Sannhet». Emnet islam er temaet som frembringer renselsen av både det tidligere og det nye utvalgte folk, og den dobbelte renselsen begynte den 11. september 2001, som var «østvindens dag». På den dagen skulle vekterne synge nøyaktig den samme sangen som Kristus sang da han forkynte lignelsen om vingården. De hundre og førtifire tusen synger Moses' sang («de syv tider») og Lammets sang.

Og jeg så liksom et hav av glass, blandet med ild; og dem som hadde vunnet seier over dyret og over dets bilde og over dets merke og over tallet på dets navn, stå på glasshavet med Guds harper. Og de synger Moses', Guds tjeners, sang og Lammets sang og sier: Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, du Allmektige; rettfærdige og sanne er dine veier, du de helliges konge. Åpenbaringen 15:2, 3.

«Lammet» er Kristus som ble slaktet, og Han ble slaktet midt i to tusen fem hundre og tjue dager, og slik sammenføres offeret av Hans liv og blod (hvor Han stadfestet pakt) med Moses' «strid om Hans pakt» i Tredje Mosebok tjuseks. Moses' og Lammets sang er sangen om chazon i den

profetiske historie og sangen om mareh av Hans «åpenbarelse». Det er sangen om en intellektuell og åndelig forståelse, slik den fremstilles ved de to synene i Daniel kapittel åtte. Det er sangen om et paktsfolk som blir dømt og forbigått, mens et nytt utvalgt folk blir utvalgt. Utvelgelsesprosessen, og dermed sangen, begynte den 11. september 2001.

De som kommer av Jakob, skal slå rot; Israel skal blomstre og skyte knopp og fylle jordens overflate med frukt. Har han slått ham, slik han slo dem som slo ham? Eller er han blitt drept slik som dem blir slaktet, som ble slaktet av ham? Med måte, når den skyter fram, går du i rette med den; han holder sin sterke vind tilbake på østavindens dag. Ved dette skal derfor Jakobs misgjerning bli sonet, og dette er all frukten av at hans synd blir tatt bort: når han gjør alle alterets steiner lik kalksteiner som knuses i stykker, skal Asjera-pælene og bildestøttene ikke bli stående. For den befestede byen skal ligge øde, og boligen være forlatt og etterlatt som en ørken; der skal kalven beite, og der skal den legge seg ned og fortære dens grener. Når dens kvister er visnet, skal de brytes av; kvinnene kommer og tenner dem på; for det er et folk uten forstand. Derfor skal han som skapte dem, ikke forbarme seg over dem, og han som formet dem, skal ikke vise dem nåde. Og det skal skje på den dag at Herren skal treske ut fra elvens løp til Egypts bekk, og dere skal bli samlet én etter én, dere Israels barn. Og det skal skje på den dag at den store basunen skal lyde, og de skal komme som holdt på å gå til grunne i Assurs land, og de utstøtte i Egypts land, og de skal tilbe Herren på det hellige fjell i Jerusalem. Jesaja 27:6–13.

Riktig forstått identifiserer disse versene tiden fra 11. september 2001 og frem til den snart kommende søndagsloven. Vers seks identifiserer hele historien ved å angi begynnelsen på planten som slår rot, deretter blomstrer og skyter knopper, og til sist fyller jorden med frukt. Frukten som fyller jorden, gjør det i løpet av «timen», som er søndagslovskrisen. Mens Kristus da samler sin frukt i sitt forrådshus, bringer han også dom over Babylon. Dommen som finner sted i den tiden da jorden fylles med frukt, fremstilles i vers sju, når de to spørsmålene stilles: «Har han slått ham, slik han slo dem som slo ham? eller er han drept i samsvar med slaktingen av dem som ble drept av ham?»

Deretter, i vers åtte, er bestenkningen av det sene regn markert med uttrykket: «I mål». Det som får plantene til å skyte opp, er regnet, og når begynnelsen av det sene regn blir markert, blir den markert som en begynnelse «i mål, når det skyter opp». Når det sene regn begynner, blir det utøst «i mål», for det blir ikke utøst uten mål dersom høsten er en blanding av ekte og falskt.

«Enhver sjel som virkelig er omvendt, vil med brennende iver ønske å føre andre fra villfarelsens mørke inn i det underfulle lys av Jesu Kristi rettferdighet. Den store utgytelsen av Guds Ånd, som opplyser hele jorden med hans herlighet, vil ikke komme før vi har et opplyst folk, som av erfaring vet hva det vil si å være medarbeidere med Gud. Når vi har en fullstendig, helhjertet innvielse til Kristi tjeneste, vil Gud anerkjenne dette ved en utgytelse av sin Ånd uten mål; men dette vil ikke skje så lenge den største delen av menigheten ikke er medarbeidere med Gud. Gud kan ikke utgyte sin Ånd når egenkjærlighet og selvnytelse kommer så tydelig til syne; når en ånd råder som, om den ble satt i ord, ville uttrykke Kains svar: 'Er jeg min brors vokter?' Hvis sannheten for denne tid, hvis tegnene som tetner til på alle kanter, og som vitner om at alle tings ende er nær, ikke er tilstrekkelige til å vekke den

sovende kraft hos dem som bekjenner seg til å kjenne sannheten, da vil et mørke som står i forhold til det lys som har skint, innhente disse sjeler. Det finnes ikke engang skinn av en unnskyldning for deres likegyldighet som de vil kunne legge fram for Gud på den store dagen for det endelige oppgjør. Det vil ikke finnes noen grunn å anføre for hvorfor de ikke levde og vandret og arbeidet i lyset fra den hellige sannhet i Guds ord, og slik gjennom sin ferd åpenbarte for en syndsformørket verden, gjennom sin medfølelse og sin nidkjærhet, at evangeliets kraft og virkelighet ikke kunne motsies.» Review and Herald, 21. juli 1896.

Søster White identifiserer dette avsnittet som det tidspunkt da engelen i Åpenbaringen stiger ned, for hun sier: «den store utgytelse av Guds Ånd, som opplyser hele jorden med hans herlighet.» I et annet avsnitt som vi ofte har sitert i disse artiklene, identifiserte hun at når «de store bygningene i New York» «blir styrtet ned», «vil Åpenbaringen kapittel atten, vers én til tre, bli oppfylt.»

Vi vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen.

Nå vil jeg synge for min høyt elskede en sang om min elskede og hans vingård. Min høyt elskede hadde en vingård på en meget fruktbar høyde. Han gjerdet den inn og rensset den for steiner og plantet den med de edleste vintrær; han bygde et tårn midt i den og hogg også ut en vinpresse der. Så ventet han at den skulle bære druer, men den bar ville druer. Og nå, Jerusalems innbyggere og Judas menn, døm, ber jeg dere, mellom meg og min vingård. Hva mer var det å gjøre med min vingård som jeg ikke har gjort med den? Hvorfor bar den ville druer da jeg ventet at den skulle bære druer? Og nå, kom, jeg vil la dere få vite hva jeg vil gjøre med min vingård: Jeg vil ta bort gjerdet rundt den, så den blir avbeitet; og rive ned muren dens, så den blir nedtrådt. Jeg vil legge den øde; den skal ikke beskjæres eller hakkes, men torn og tistel skal vokse opp i den. Jeg vil også befale skyene at de ikke skal la regn falle på den. For vingården til Herren, hærskares Gud, er Israels hus, og Judas menn er hans kjære plantning. Han ventet rett, men se, det ble undertrykkelse; rettferdighet, men se, et skrik. Jesaja 5:1–7.